

To ulike verdener

Jeg var i Skandinavia i sommer. Den mest åpenbare forskjellen i forhold til Israel er sommertemperaturen. Ellers er veldig mye likt. Asfalt på gatene, wifi i husene og mange kjøpesentre.

Men plassen Gud får i samtaler og i samfunnet er ulik. Det skal oftest mye til for at Gud skal få være med i en samtale i Skandinavia. Styrer Gud historien? I Skandinavia er et slikt spørsmål irrelevant og nesten uforståelig. Jo mindre offentlig rolle Gud får spille, dess bedre samfunn, ser mange i Skandinavia ut til å tenke.

Er det Gud som er historiens Herre? Har Gud den allmektige i det hele tatt noe han skulle ha sagt i vår opplyste tid? Må Gud pent bøye seg for flertallet i demokratiske valg? Skandinaver flest lever jo tross alt i 2016! Underforstått: Gud må finne seg i at han må holde seg utenfor politikken og helst ikke blande seg i privatlivet heller.

I Israel skal det mer til for å se bort fra Gud. De menneskene som setter minst pris på den moderne staten Israel, bruker ikke bare moralsk argumentasjon, men til tider også moralsk fordømmelse overfor de fleste aspekter ved Israel. Absolutt fordømmelse er også en appell til absolutt makt. Den politiske hestehandelen i FN kan ikke håndheve absolutt moral og rettferdighet. Hvem kan gjøre det utenom Gud?

Det at jøder kom fra Yemen, Tyskland,

Ukraina, Marokko osv, og bygde opp en ny stat som ikke bare overlevde høyst fiendtlige omgivelser, men som på mindre enn 70 år har gjort hele verden avhengig av israelsk teknologi, er ganske merkelig.

”Derfor skal du si til Israels hus: Så sier Herren Gud: Jeg griper ikke inn for deres skyld, Israels hus, men for mitt hellige navns skyld, det som dere har vanhelliget blant folkeslagene dere kom til. Jeg vil hellige mitt store navn, som er vanhelliget blant folkeslagene, det som dere vanhelliget blant dem. Folkeslagene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Gud, når jeg gjennom dere viser meg hellig for øynene på dem.” (Esek 36,22-23)

Det er Gud som skal vise seg hellig, Guds navn skal bli helliget slik vi ber i FaderVår. De aller fleste i Israel er sekulære, og bare et lite mindretall tror på Jesus Messias. Det blir syndet mye i det hellige land. Profeten sine ord om steinhjerte og kjøtt hjerte (Esek 36,26) er fortsatt framtid i stor grad. Gud er ikke ferdig med Israels folk. Gud er ikke ferdig med å vise seg hellig for øynene på folkeslagene.

Er Gud Herre over historien? Må verdens herskere bøye seg for den Allmektige til slutt? Må Israels folk også bøye seg for Gud når han helliger navnet sitt?

Bibelen svarer: *”Hver munn skal tie og hele verden stå skyldig for Gud.”* (Rom 3,19b).

Israels folk kom, og kommer fortsatt til Israels land. Selv med alle de utfordringer, problem, konflikter og bitterhet som mennesker har gitt opphav til, er det ikke lett å unngå konklusjonen at Gud har en agenda i historien: *”De folkene som er igjen omkring dere, skal få kjenne at jeg, Herren, har bygd opp igjen det som lå i grus, og plantet der jorden lå øde. Jeg, Herren, har talt og vil sette det i verk.”* (Esek 36,36)

I motsetning til i Skandinavia, hvor slike perspektiv er noe sært og avleggs, er det en helt annen åpenhet for slike tanker i Israel. ■

Andreas Johansson

I vår serie “Korrespondentbrevet” gir våre utsendinger og lokale medarbeidere oss et dypere innblikk i arbeidet de står i for Israelsmisjonen. Et lite glimt fra hverdagen, en betraktning over det messianske, kristne eller jødiske miljøet, en personlig observasjon, eller en kommentar til den politiske eller religiøse situasjonen i landet er noe av det vi kan vente oss. **Denne gangen er det stedlig representant i Israel, Andreas Johansson, som gir oss et innblikk i israelsk versus skandinavisk samtalekultur.**